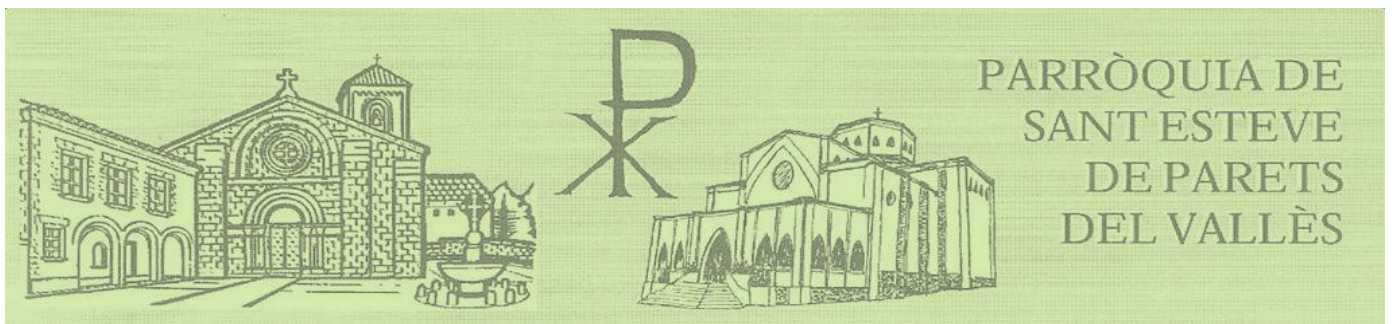

Nº8 Gener 2019

Generar vida

En principi, tots els mossens que estem a parròquies tenim una mateixa pretensió: generar vida, ser capaços de generar vida en Crist, que les persones es trobin amb Crist, que és font de vida veritable.

Cada mossèn posa en joc, en funció de les fortaleces de la parròquia, les dels seus feligresos, les del Consell Parroquial, i les que ell mateix té, un cert pla de generació de vida. Després d'un curs aquí amb vosaltres, després d'unes quantes reunions amb el Consell Parroquial, després de veure la bona resposta de les catequistes a tots els canvis proposats, després de pregar molt, tinc ja més o menys clar el nostre pla per generar vida. Es fonamenta en quatre punts, que desenvolupo breument:

1. **Una catequesi engrescadora per als infants i els pares.** De cara als nens i les nenes estem fent una catequesi cada cop més allunyada del que és una classe. Els infants ja fan 6 hores de classe diàries. No els agrada fer classe. Ser iniciat a la vida cristiana demana quelcom molt diferent d'una classe. És un aprenentatge molt diferent del que es fa en una classe de religió, on només es comuniquen continguts de fe.

Les catequistes i el mossèn estem mirant de fer unes sessions catequètiques dinàmiques, amb continguts audiovisuals molt bons, establint diferents moments al llarg de l'hora i quart que els

nens i les nenes estan amb nosaltres, amb un cert element de sorpresa perquè no saben mai què faran aquell dia.

Cuidem també les celebracions de la missa, que els infants hi participin i la vagin entenent poc a poc. I potenciem celebracions especials durant l'any: la missa del pollet. L'any vinent, també la missa de reis.

Per generar "ambientillo" fem un parell d'excursions cada curs amb pares, mares, nens i nenes. A ermites properes. Venen força pares. I anem establint relacions d'amistat. En aquesta línia oferim als infants la possibilitat de participar en uns campaments a l'estiu, que és l'empenteta final per apuntar-se a la kt-kolla.

De cara als pares i mares, els proposem al llarg del curs un parell de tardes de dissabte on el que pretenem és fer pensar una mica, ajudar-los a aturar-se, a posar damunt la taula elements de fe que els ajudin a fer camí, a trobar-se amb un Jesús viu, autèntic i ressuscitat. Tot fet dins d'un ambient alegre, positiu i fraternal.

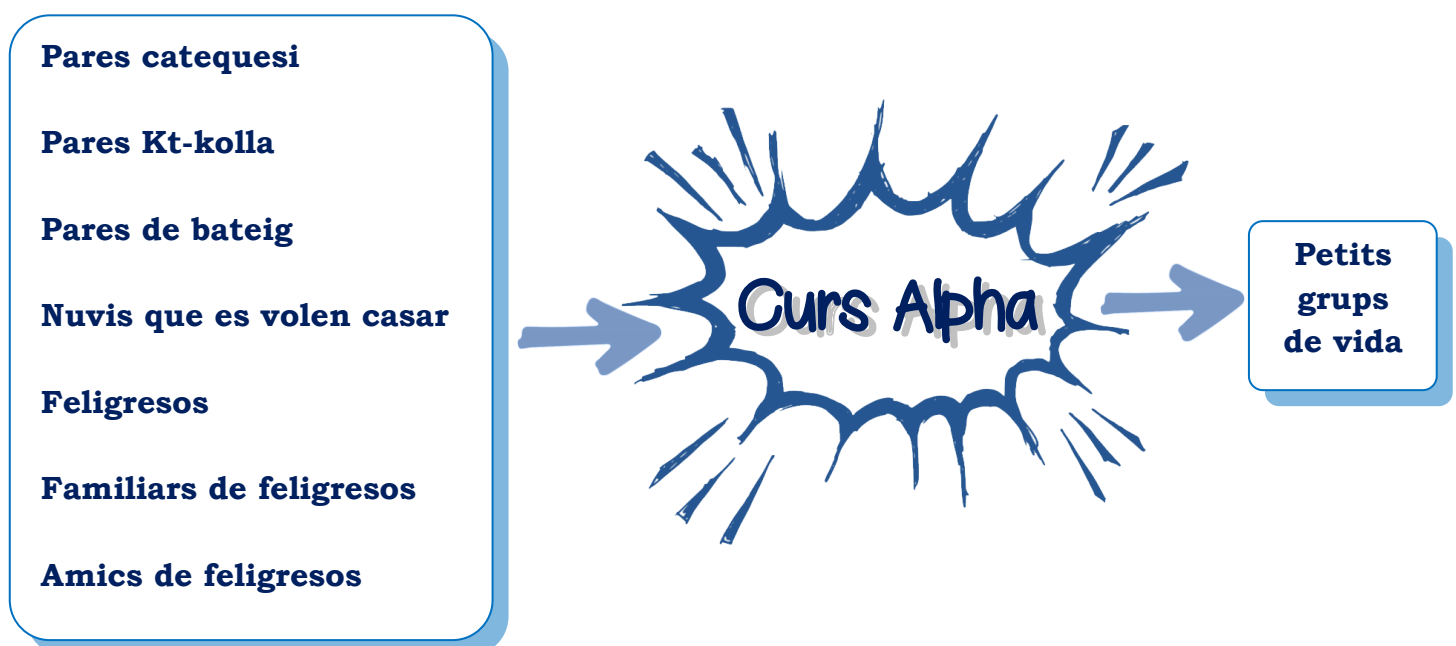
La idea és que la catequesi treballada d'aquesta manera vagi fent que els nens i les nenes continuïn a la kt-kolla i que els pares s'animin a fer el Curs Alpha.

2. **Petits grups de vida.** Són grups de feligresos que veuen que per avançar en el camí de la fe cal avançar plegats, en grup, la família de l'esperit. L'ideal es que en el grup es miri de viure les cinc dimensions d'una església sana: comunió (amistat), discipulat (formació), adoració (pregaria), evangelització (comunicar la Bona Nova) i ministeri (servir). Les parròquies vives tenen molts d'aquest petits grups. Nosaltres en tenim dos: el Grup Jaire i el recuperat, ara fa poc, Grup Estel. La idea és que aquest grupets vagin creixent en nombre. Ja sigui perquè se'n formen de nous, ja sigui perquè els que hi ha creixen i es divideixen. El bon funcionament del Curs Alpha hauria de generar petits grups de vida.

Per nosaltres és encara un tema força nou. L'anirem treballant. Es tracta d'anar interioritzant una nova cultura parroquial que reclama una nova estructura pastoral, i això no es fa en dos dies.

3. **El Curs Alpha està al rovell de l'ou de la nostra renovació parroquial.** És el mitjà que hem escollit al Consell Pastoral per dinamitzar la nostra parròquia. És una metodologia. No és un moviment. Ni una associació. Ni res semblant. És un mètode d'evangelització per al segle XXI que nosaltres, en aquests moments, farem servir per comunicar la Bona Nova als adults. A les xerrades postmissa de la Quaresma en parlarem.

L'esquema que mirarem d'anar establint seria aquest:

4. **Celebracions més viscudes.** Ha estat el contingut de les xerrades postmissa del temps advent i de les quals ara faig un resum.

Unes celebracions uuuuuaaaaaauuuu!!!

Resum de les xerrades postmissa de l'advent.

Introducció:

Ja sabeu que durant l'advent i la quaresma després de la missa dediquem 5-7 minuts a comentar aspectes parroquials que ens afecten a tots. Aquestes xerrades les trobo molt útils i molt encertades, una gran intuïció de Mn. Xavi!! Com vau veure el curs passat jo les utilitzo per mirar de fer evolucionar la parròquia, d'anar creant una nova cultura parroquial. Per fer exhortacions espirituals hi ha l'homilia. Per formar els adults hi ha la catequesi d'adults. Per fer evolucionar la comunitat parroquial, per endinsar-la en nous camins, tenim les xerrades postmissa.

Durant l'advent, la pretensió era parlar de com fer unes celebracions més reeixides, més cuidades, més viscudes, i dèiem que això afectava:

- . La música
- . Els lectors
- . Posar en marxa un equip d'acollida
- . Donar indicacions per millorar la manera de viure la celebració
- . Fer alguns canvis que ens ajudin a viure millor les celebracions

Respecte a la música i els lectors ho estem treballant amb els equips corresponents. Anem fent passos! Gràcies a la seva disposició i a la bona voluntat de tots ells segur que anireu notant canvis positius. Com ara disposar de cantorals per a cada temps litúrgic, cosa que facilita que tota la comunitat canti.

1. Posar en marxa l'Equip d'acollida

De les diferents accions que podíem dur a terme al Consell Parroquial ens va semblar millor començar per formar un equip d'acollida per abans de les misses. Que estiguin a la porta, acollint a qui arriba: saludar, ajudar les senyores grans, adreçar-los una paraula amable, preguntar com estan... Tot molt senzill ... ens farà bé a tots ... ja ho veureu ...

Recordeu alguna experiència passada on vau ser ben acollits, especialment ben acollits? Jo en recordo alguna i marca, perquè no és una cosa habitual. Encara recordo la satisfacció interior de ser acollit. No és fàcil avui en dia. Som una societat poc acollidora, cadascú va molt a la seva.

Imagineu-vos què passa quan un pare de la catequesi o de la ktkolla, que no trepitja gaire l'església, es troba acollit quan arriba... és molt diferent.

Hem estat proposant a algunes persones que formin part d'aquest equip. De moment la graella de l'Equip d'acollidors queda així:

Església	1r cap de setmana	2n cap de setmana	3r cap de setmana	4t cap de setmana
St. Esteve		Ricard- Matilde (D)	Teresa (D)	Josefa (D)
St. Jaume	Felix-Yago (P) Gloria-Obdulia (p)	Joan (P)	Albert (P)	Andrea (P)

D: Diumenge. S: Dissabte. P: Porxo. p: Porta petita

Dic “de moment” perquè ja veieu que hi ha alguns forats que fora bo anar omplint amb la vostra col·laboració. Per al dissabte a St. Esteve no tenim cap voluntari.

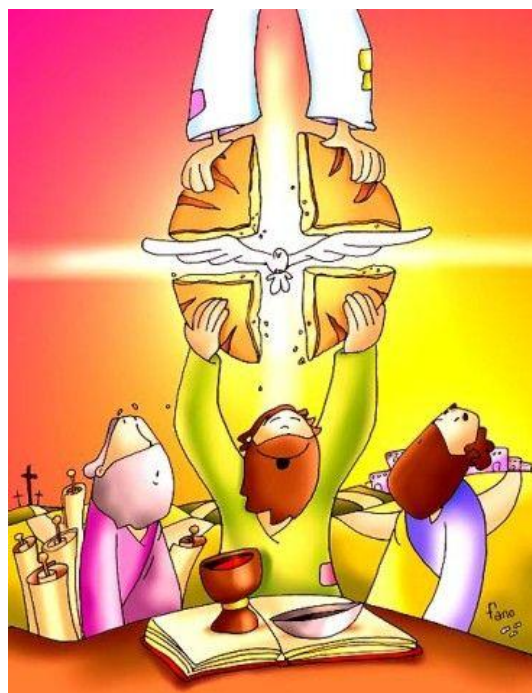
2. Donar indicacions per millorar la manera de viure la celebració.

Penso que tots tenim molt clar la importància de l'eucaristia (“font i cimal de la vida cristiana”). Font! Cimal! Però l'eucaristia, ni cap sagrament, no funciona automàticament, demana per part nostra unes disposicions.

Primer de tot, demana saber què es l'eucaristia, què està passant, què estem celebrant. Ho donem per suposat.

L'eucaristia és una cosa tan gran que demana que la preparem una mica: a casa llegint les lectures, arribant una mica abans per fer silenci, preparar el cor per l'encontre amb Jesús, etc.

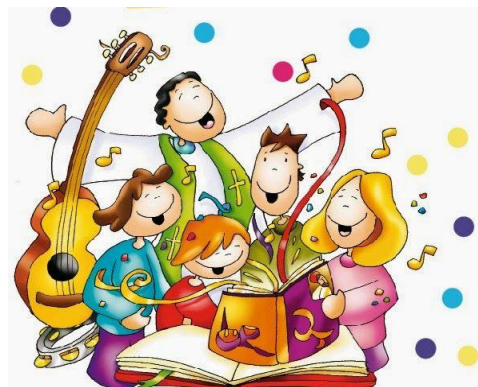
Tot això abans de la celebració ... però durant la celebració la missa ens demana una participació exterior i interior.

El document sobre litúrgia del Concili Vaticà II, Sacrosanctum Concilium (SC) exhortava al fet que la participació dels fidels en l'eucaristia fos (i atenció a la força de cada paraula): “conscient, activa, fructuosa, plena i piadosa” (nº 11, 19, 30, 48). Expressions que apunten vers la importància de viure des de dins les eucaristies, a viure-les des del cor i des de la ment. No només cal estar a missa, no només cal venir a missa, com deien abans “oir missa”, cal viure-la. I per això jo proposo que millorem en la participació exterior i interior.

2.1.Participació exterior:

Hem de cantar! Trobo que cantem molt poc, amb poca força, amb poca esma. Quan a la Pasqua, a la Pasqua! el temps litúrgic més joïós i alegre, faig l'aspersió de l'aigua i vaig fins al final de l'església, no sento les vostres veus. Estic enmig vostre i no us sento cantar. Per què ens costa tant expressar l'alegria, la joia de sentir-nos estimats, salvats?

El cant és una manera de participar importantíssima. I cantar amb veu clara, que se senti. Quan jo era petit, era tímid, i quan el profe em preguntava jo responia fluixet...i em deia: “*Jordana eso solo lo ha escuchado el cuello de su camisa, más alto, por favor*”. Doncs igual. No cantem “para el cuello de nuestras camisas”, cantem amb veu clara... Això ajuda a participar més, i millor, us ho asseguro.

El mateix quan recitem les pregàries, Glòria, Credo, Parenostre, i les respostes. Fem-ho amb un to de veu clar, normal, audible. Per què quan recitem el parenostre el sento més fort que el Glòria o que el credo?... Si ens perdem perquè són llargs, agafem el cantoral per seguir-les, a les primeres planes hi són.

2.2. Participació interior: que el cor segueixi la veu

Sabeu per què, em sembla, ens passa això que acabo d'explicar? Perquè el que diem amb els llavis no ho segueix el cor. Pronunciem paraules durant la missa, però sovint el cor no hi és. Són paraules que surten de l'automatisme, no del cor. I per això no tenen força, són sense esma.

Tot el que diem a la missa, totes les respostes, tots els cants, totes les pregàries, cal que surtin del cor. Sacrosanctum Concilium (SC) ens diu “que acomodin l'esperit a la veu” (nº 11). Que allò que diuen els llavis ho segueixi el cor. Que bonic! És això! Si ho fem, aleshores el que dic esdevé pregària, lloança, acció de gràcies, petició, etc. i l'eucaristia aleshores, i només aleshores, és font i cimal de vida cristiana. La rutina és el nostre gran enemic, i només un cor calent és capaç de vèncer-la.

Un exemple: En anar a combregar i rebre el cos de Crist el mossèn diu: “El cos de Crist”. Cal que verbalitzem la resposta: “Amén”, que vol dir: “Així sigui!”. S'està perdent aquesta resposta! I és un petit acte de fe, petit però molt significatiu.

Per què s'està perdent l'“Amén”? Potser, per això que dèiem abans: si aquesta una paraula s la diem amb els llavis i no amb el cor, al final aquesta petita paraula va desapareixent.

Deia Nietzsche: “para que creyera en su Salvador tendría que verlos más salvados”. Refutem-lo amb la nostra manera de viure la missa. Que l'eucaristia sigui veritable font de salvació per a tots nosaltres!

Amén Així sigui!!!

2.3. Participació interior: viure des de dins cada moment de la missa.

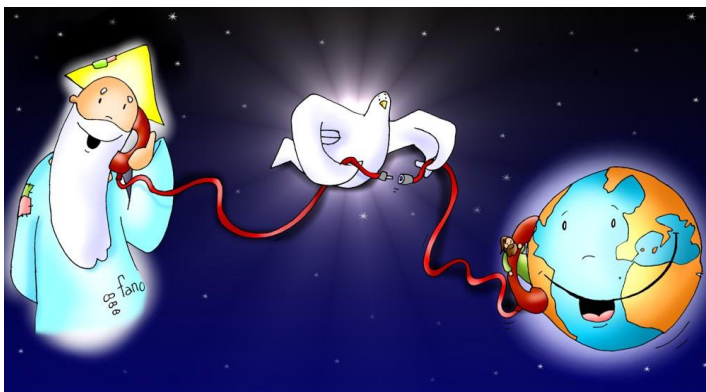
Cada moment de la missa ens demana una peculiar participació interior. Alguns exemples:

- L'acte penitencial ens demana una actitud interior de reconèixer que som pecadors, que pequem, i aleshores demanem perdó. I això ho fem des de dins. Ningú ens ho ha de dir, és propi del moment que estem vivim.
- El moment del glòria: l'actitud interior és la de lloar la grandesa, la glòria de Déu, la seva presència arreu!
- El moment de l'ofertori ens demana un oferiment interior: posar damunt l'altar allò que volem que quedi transformat per l'Esperit Sant: un defecte, un pecat, un problema, etc. L'Esperit Sant transformarà el pa i el vi en el cos i la sang de Crist. També allò que posem damunt l'altar rebrà el seu alè de vida.
- En l'epiclesi, el mossèn posa les mans damunt el pa i el vi, és un moment per tornar a demanar allò que hem posat damunt l'altar.
- Tota l'eucaristia es una acció de gràcies, que és el que vol dir eucaristia en grec. On això queda més patent és al prefaci. El prefaci és allò que ve després del diàleg més llarg que tenim celebrant i poble (El Senyor sigui amb vosaltres/Amunt el cors/ Donem gràcies al Senyor).

I aleshores comença algun motiu segons el temps litúrgic pel quan donar gràcies, algun aspecte de la salvació de Jesucrist. Interiorment domem gràcies al Pare per allò que està recitant el mossèn.

Tota la pregària eucarística és una immensa pregària adreçada al Pare, per això m'agrada mirar a l'horitzó, i no a vosaltres, perquè la pregària eucarística s'adreça al Pare.

La pregària eucarística acostuma a ser un moment de desconexió ... el mossèn que va dient coses i no ens toca fer res, ni dir res, és molt fàcil "marxar", distreure's. Jo proposo dues coses, una fàcil i una difícil:

· Escolta atenta! Escoltar tot el que li demanem al Pare, que són un munt de coses, totes boníssimes. Les diu el celebrant en nom de tota la comunitat.

· I l'altre fer ressonar en el nostre interior cada una de les coses que diem al Pare. Què vull dir amb això? Quan el mossèn prega dient, per exemple, "us oferim oh Pare, el pa de la vida i el calze de la salvació i us donem gràcies perquè ens heu fet dignes de servir-vos..." que

interiorment ressonin aquestes paraules dient: "gràcies Senyor per la fe, per poder-te servir, per poder estar a la teva presència..."

Un altre exemple: “*Us supliquem humilment que l’Esperit Sant uneixi en un sol cos els qui participem del cos i la sang de Crist*”. Les podem sentir ressonar interiorment dient alguna cosa com: “fes-me més proper/a a tots els membres de la comunitat, que estimi més, que no critiqui, que anem més a la una”

- En el Parenostre l’actitud interior és pensar el que diem, posar el cor en cada una de les 7 peticions que fem.
- L’elevació, és un moment central. Es fa present que Crist s’ha trencat per nosaltres, ha mort per nosaltres. Interiorment li diem: gràcies!
- A la Comunió, entrem en comunió amb la persona de Jesús ressuscitat! Visquem des de dins aquest moment únic! Que no quedi només en un gest exterior!
- Comiat, és l’enviament a la missió. Això que has viscut aquí, ara porta-ho allà fora. Interiorment m’interpel·la... En acabar la missa també fora bo quedar-se uns minuts interioritzant el que s’ha viscut, el que s’ha escoltat, el que s’ha rebut, l’enviament a la missió.

3. Fer alguns canvis que ens ajudin a viure millor les celebracions.

Seguint aquest camí em vaig dir a mi mateix: si vols renovar la missa hauries de conèixer totes les possibilitats que la Instrucció General del Missal Romà (I.G.M.R.) ens ofereix. Vaig decidir llegir-la i em vaig dur diverses sorpreses.

El criteri que dóna és molt clar: “procúrese al máximo seleccionar y ordenar aquellas formas y elementos propuestos por la Iglesia que, teniendo en cuenta las circunstancias de personas y lugares, favorezcan mejor la participación activa y plena, y respondan más idóneamente al aprovechamiento espiritual de los fieles”.

De la I.G.M.R. destaco dos aspectes, dues paraules: monicions i silencis.

Les monicions. Diu la I.G.M.R.: “La posibilidad de intercalar moniciones dentro de los mismos ritos sagrados. Al sacerdote, además, le está permitido introducir a los fieles con brevísimas palabras:

a la misa del día, después del saludo inicial y antes del rito penitencial:

a la Liturgia de la Palabra, antes de las lecturas:

a la Plegaria Eucarística, antes del prefacio:

e igualmente, dar por concluida toda la acción sagrada, antes de la despedida”

Parla de 5 monicions possibles!

Els silencis. Diu la I.G.M.R.: “Debe guardarse también, en el momento en que corresponde, como parte de la celebración, un sagrado silencio. Sin embargo, su naturaleza depende del momento en que se observa en cada celebración. Pues en el acto penitencial y después de la invitación a orar, cada uno se recoge en sí mismo; pero terminada la lectura o la homilía, todos meditan brevemente lo que escucharon; y después de la Comunió, alaban a Dios en su corazón y oran.”

“La Liturgia de la Palabra se debe celebrar de tal manera que favorezca la meditación; por eso hay que evitar en todo caso cualquier forma de apresuramiento que impida el recogimiento. Además conviene que durante la misma haya breves momentos de silencio, acomodados a la asamblea reunida, gracias a los cuales, con la ayuda del Espíritu Santo, se saboree la Palabra de Dios en los corazones y, por la oración, se prepare la respuesta. Dichos momentos de silencio pueden observarse oportunamente, por ejemplo, antes de que se inicie la misma Liturgia de la Palabra, después de la primera lectura, de la segunda y, finalmente, una vez terminada la homilía.”

La I.G.M.R. va repassant punt per punt altres llocs on es pot fer silenci. En total fa referència a 9 moments on es pot fer silenci. Aquest són:

- . Acte penitencial
- . Abans d'oració col·lecta
- . Abans de començar la litúrgia de la Paraula
- . En acabar les lectures (2)
- . En acabar l'homilia
- . Després de cada pregària dels fidels
- . Abans de la comunió quan el prevere es prepara per combregar
- . Després de la comunió

El que proposa la I.G.M.R. no és un silenci d'estar callats i ja està, sinó que cerca un silenci que esdevingui pregària personal del feligrès amb Jesús o el Pare.

Monicions i silencis seran elements que farem servir per tal que les nostres celebracions siguin més viscudes.

Tríptic pictòric

En el camí d'anar millorant el que fem,, hem incorporat a la capella del Centre Parroquial un tríptic pictòric molt bonic i molt pedagògic, que ajudarà els infants, adolescents, joves i adults, en la seva pregària. No hi teníem cap imatge. Hi havia només un altar, que hem tret perquè allà no hi celebrem mai missa. L'obra és d'una artista de Cardedeu, Beatriz Colmenares. En el primer recés que fem al Centre us l'explicaré amb detall.

